

קורל יעקב

לזכר נשמת אבי הרה"צ ר' יעקב יצחק בן הרה"צ ר' משה מנחם שפינגל זצ"ל
רב דק"ק "שערי שמים" רומנישער שוהל, באסט סייד, נוא יארק

פרשת
יתרו
תש"פ
לפ"ק

ע"פ המשנה באבות (א', כ') שהעולם קיים על ג' דברים על הדין וכו' נמצא שהוא מקיים את העולם. ולפ"ז י"ל שהוא הדין נמי בקבלת התורה, וכמ"ש בשבת (פ"ח) על הפסוק יום הששי (בראשית, א', ל"א) ה"א יתירה למה ל', מלמד שהתנה הקב"ה עם מעשה בראשית, ואמר להם - אם ישראל מקבלין את התורה אתם מתקיימין, ואם לאו אני מחזיר אתכם לתוהו ובוהו. (עיין בתוס' ד"ה יום הששי (עבודה זרה, ג') צ"ע למי"ד ב' בסיון ניתנו העשרת הדברות, מאי יום הששי. העין יעקב ת"י שה"א יתירה בא לרמוז על הה' ספרים, וכך אמר להם אם ישראל מקבלים התורה שיש בה' ה' ספרים אתם מתקיימים, ואם לאו אני מחזיר אתכם לתוהו ובוהו)

וי"ל באופן אחר, ע"פ הגמ' בשבת (ל"א) מעשה בנכרי אחד שבא לפני הלל, ואמר גיירני עי"מ שתלמדני כל התורה כולה, כשאני עומד על רגל אחת, אמר לי דעלך סני לחברך לא תעביד, זו היא כל התורה כולה, ואיך פירושא הוא זיל גמור. ולפ"ז י"ל שמתעם זה נאמר פרשת קבלת התורה בפרשה זו, לרמוז דמי שמקיים מצות ואהבת לרעך כמוך, וגומל חסד עם אחרים, נחשב כאילו קיים כל התורה כולה, והנה משה רבינו מקבל יתרו בכבוד גדול, וכפ"ש"י על הפסוק (י"ח, ז') ויצא משה לקראת חתנו - כבוד גדול נתכבד יתרו באותה שעה, וגמל חסד גדול עם יתרו ביתר שאת, וקיים מצות ואהבת לרעך כמוך בשלימותא.

ואולי לזה רמז הפסוק (י"ח, ז') וישאלו איש לרעהו לשלום, שהתורה קראה את יתרו בשם רעהו של משה - עיין באבן עזרא שפ"י שיתרו נחשב רעהו של משה, בעבור גודל מעלתו בחכמה. עיין בתרגום יונתן - שמשא גיירו ליתרו בזמן שיצא אליו חוץ לענן, והמפרש לתרגום כתב - שהתרגום דייק זה מדכתיב - לרעהו. ולדברינו י"ל נאמר מלת רעהו לרמוז שמשא קיים עם יתרו מצות ואהבת לרעך כמוך.

וי"ל באופן אחר, עפ"י דברי האזנים לתורה (הגאון ר' זלמן סורוצקין זצ"ל) בשעת קבלת התורה הקב"ה חזר על כל אומה ולשון שיקבלו אותה, וכולם כאיש אחד אמרו - לא, ואי"כ ה"י חשש שיאמרו בני"י שאין בשר ודם יכול לעמוד בתפקידה, ומקומה היא בשמים בין מלאכי השרת, וכמו שאמרו מלאכי השרת - תנה הודך על השמים, וכשבא יתרו - כהן מדין, מרצונו הטוב לקבל עליו עול תורה ומצוות, בני"י קיבלו חיזוק גדול מזה, שאז ידעו שקיום התורה ראוי לבני אדם, ועי"ז זכו לקבל התורה ולומר - נעשה ונשמע. ואולי מטעם זה יתרו זכה יתרו לכבוד גדול כזה, שכל ישראל יצאו לקראתו לכבודו, דעי"ז שבא להתגייר הוא חזק את בני"י לקבל את התורה ומצותיה, ועי"ז בא לו כבוד גדול!

ולפ"ז י"ל כוונת הפסוק (י"ט, ד') אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים - צ"ע הלא כל העולם ידעו ממכות מצרים, ולמה נאמר - אתם, ומה ממעט בו. **הדברי דוד (הט"ז)** ת"י דלאו למעוטי שאר אומות אתא, אלא למעוטי בניכם אחריכם, דהם לא ידעו דברים אלו אלא עי"פ מסורת מכם, אבל אתם בעצמכם ראיתם. **ולדברינו י"ל** שהקב"ה בא לזרז אותם בקיום התורה ומצותיה, ועשה להם ק"ו מיתרו, דהנה יתרו שרק שמע את אשר עשיתי למצרים בא ונתגייר, אתם (בני"י) שראיתם בעיניכם, על אחת כמה וכמה, שהרי רא"י גדולה משמיעה.

ולפ"ז י"ל דמתעם זה נאמרה בהפרשה זו קבלת התורה (עשרת הדברות) לרמוז שיתרו חזק את בני"י שיקבלו את התורה. **ואולי מטעם זה קורין ספר רות בשבועות**, שרות שהיתה בתו של עגלון מלך מואב ה"י מוותר על הכל כדי להתגייר, ולקבל עול תורה ומצותיה, וזה חיזוק גדול לנו בשבועות שהוא זמן של קבלת התורה.

וי"ל עוד שלכאורה צ"ע האיך ידע יתרו למצוא את מקום חניותיהם במדבר, וזה ה"י דבר גדול, וכמ"ש (במדבר, י', ל"א) כי על כן ידעת חתננו במדבר - ואולי יתרו ידע זאת מצפורה אשת משה, שהיא שמע מה שמשא אמר לאהרן בהר האלקים את דבר ה' (שמות, ג', י"ב) בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה, לכן הלך להר האלקים למצוא אותו שם. **ולפ"ז י"ל** דכיון שפגישת משה עם יתרו נעשה רק עי"ז שהקב"ה אמר למשה דבזכות קבלת התורה יוציא את בני"י ממצרים, נאמרה בפרשה זו - קבלת התורה.

וישמע יתרו כהן מדין חתן משה (י"ח, א') צ"ע למה נאמר פרשת קבלת התורה בפרשה זו, הלא עיקר מקומו הוא בסוף פרשת משפטים. **וי"ל ע"פ הגמ' בזבחים (קט"ז)** שנחלקו שם, אם יתרו קודם או אחר מתן תורה בא. **ולפ"ז י"ל** דלמ"ד קודם מתן תורה בא י"ל שמתעם זה נאמר מתן תורה בפרשה זו, לרמוז שיתרו בא קודם מתן תורה, ולמ"ד אחר מתן תורה בא, לרמוז שבא כיון ששמע מתן תורה. **דו"ז הפנים יפות זצ"ל מביא בשם דודו ר' יעקב הלוי זצ"ל**, הטעם שיתרו אמר - שני בני, ולא שני בניך, מפני שבשעת קבלת התורה משה נקרא - איש אלקים, ואין זה כבודו לקרות בניו על שמו, וזהו כמ"ד לאחר מתן תורה בא.

וי"ל באופן אחר, ע"פ דברי המדרש רבה (במדבר, א', ז') וידבר ה' אל משה במדבר סיני - כל מי שאינו עושה עצמו כמדבר הפקר אינו יכול לקנות את החכמה והתורה, לכך נאמר במדבר סיני. **וי"ל עוד ע"פ דברי הילקוט שמעוני** - מה ענין רות אצל עצרת (שבועות) שנקראת בעצרת בזמן מתן תורה, ללמדך שלא נתנה תורה אלא עי"י יסורין ועונן, וכה"א חיתך ישבו בה תכין בטובתך לעני אלקים (תהלים ס"ח). **ולפ"ז י"ל** שמתעם זה נאמרה פרשת קבלת התורה בפרשה זו, לרמוז דמי שרוצה לקנות התורה צריך לעשות כיתרו, שהפקיר כל מה שה"י לו והלך למדבר שממה כדי לדבק בישראל.

מין הגאון הגדול ר' ברוך בער לייבאוויץ זצ"ל (ר"י קאמעניץ) ה"י רגיל לומר - שהתורה אוהבת רק את מי שאינו אוהב דברים אחרים רק אותה, ורק לאיש כזה היא מוסרת את עצמה ומרשה לו לקנותה, אבל מי שאוהב אחרת עמה אין התורה נמסרת לו. (הקדמה לברכת שמואל חלק ב', שנרשם ע"י חתנו הרה"ג ר' ראובן זצ"ל)

וי"ל באופן אחר, דלכאורה צ"ע למה קורין ספר רות בשבועות. **וי"ל עפ"י דברי התפארת שלמה**, כיון שרות באת להתגייר ולקבל עלי' כל המצוות, הנה מחמת הקבלה עצמה תגיע לשכר של כל המצוות, ולכן כתוב (רות, ב', י"ב) ותהי משכורתך שלמה אשר באת לחסות תחת כנפיו, דהיינו בקבלה לבד תגיע לכל השלימות, כמ"כ גודל מעלת קבלת התורה ביום חג השבועות אשר בו מגיע לכל השלימות מכל התרי"ג מצוות, כי בכל המועדים שיש בהם מצוות פרטיות מצה ולולב וכדומה, אנו מברכין על כל מצוה ומצוה הברכה הראוי לה, על נטילת לולב או על אכילת מצה וכדומה, וזמנה של מצוה זו איננה בזמנה של זו, וכל דבר ודבר בעתו מה טוב, לא כן בחג הזה בקבלת התורה הנה נכללים בו כל התרי"ג מצוות ביחד. **ולפ"ז י"ל** שמתעם זה נאמרה פרשת קבלת התורה בפרשה זו, לרמוז שמתעם זה נאמרה פרשת קבלת התורה בפרשה זו, לרמוז דכיון יתרו בא להתגייר בקבלה לבד נחשב כאילו הוא קיים כל התורה כולה.

וכדאי להזכיר שהב"ח בהקדמתו לספרו משיב נפש על רות כתב שהפצירו בו תלמידיו ימים ושנים לבאר להם איזה ספר והחליט לבאר ראשונה מגילת רות שהוא מתייחס לקבלת התורה.

וי"ל באופן אחר, ע"פ הגמ' בשבת (י') ויעמוד העם על משה מן הבקר עד הערב, וכי תעלה על דעתך שמשא יושב ודן כל היום כולו, תורתו מתי נעשית, אלא לומר לך כל דין שדן אמת לאמיתו אפילו שעה אחת, מעלה עליו הכתוב כאלו נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית, כתיב הכא (שמות, י"ח, י"ג) ויעמוד העם על משה מן הבקר עד הערב, וכתיב התם (בראשית, א') ויהי ערב ויהי בקר יום אחד. **ולפ"ז י"ל** שהנה יש שייכות גדול בין עצת יתרו וקבלת התורה, שע"י שניהם נברא העולם, שהנה יתרו נתן עצה למשה רבינו האיך לבחור דיינים שנים דין אמת לאמיתו - אנשי אמת שונאי בצע וכו', ואנשים כאלו נעשים שותפים להקב"ה במעשה בראשית, והנה העולם נברא ע"י תורה, וכמ"ש במדרש רבה - אסתכל באורייתא (תורה) וברא עלמא.

וי"ל עוד ע"פ דברי העץ יוסף שם - צ"ע וכי אפשר זה שיעשה שותף להקב"ה. **ות"י** כיון שהעולם קיים על הדין, שהרי בשביל זה המבול בא לעולם שלא הי' דין ביניהם, וגוזלין וחומסין זה את זה, כמ"ש (בראשית, ו', י"א) ותמלא הארץ חמס, אי"כ מי שדן דין אמת גורם שהעולם מתקיים על ידו, והנה כאלו נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית, שהקב"ה ברא העולם וע"י מתקיים. **וי"ל עוד**

וי"ל באופן אחר, ע"פ הפסוק (שמות, ג', י"ב) בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה – פרש"י בזכות קבלת התורה זכו בני"י לצאת ממצרים. **ולפ"ז** י"ל כיון שיתרו בא כששמע יציאת מצרים, כמ"ש ושמע יתרו וגו' את כל אשר עשה אלקים למשה ולישראל עמו כי הוציא ה' את ישראל ממצרים, לכן נאמרה בפרשה זו קבלת התורה, לרמז שיציאת מצרים היתה בזכות קבלת התורה.

וי"ל באופן אחר, ע"פ דברי הנצי"ב (העמק דבר) על הפסוק (י"ח, כ"ג) אם את הדבר הזה תעשה וצוך אלקים ויכלת עמד – כבר נתבאר כמה פעמים, דציווי משמע קבלת בתורה שבע"פ, שמלבד שהי' משה חכם בפלפולה של תורה להעלות ע"פ י"ג מדות הלכות מיוחדות, עוד הי' משה רבינו רגיל ליכנס באהל מועד לחזור על לימודו, ושם הי' מקבל שפע תורה שבע"פ הלכות פסוקות, ואמר יתרו שבוה שתיאה השעה פנוי' תוכל לשמוע יותר קבלת תורה שבע"פ, שאין לזה שיעור, וזהו כוונת התרגום יונתן – אם ית פתגמא הדין תעבוד דתהי פני מן דינא ויפקדין ה' פקודיא, ותיכול למיקם למשמעהון. **ולפ"ז** י"ל שטעם זה נאמרה פרשת קבלת התורה בפרשה זו, דע"י עצת יתרו הי' קבלת התורה ביותר שפע בתורה שבע"פ.

וי"ל באופן אחר, ע"פ הגמ' בשבת (פ"ח) ויתיצבו בתחתית ההר, אמר רב אבדימי בר חמא, מלמד שכפה הקב"ה עליהם את ההר כגיגית, ואמר להם אם אתם מקבלים התורה מוטב, ואם לאו שם תהא קבורתכם וכי' אמר רבא אעמי"כ הדור קבלו בימי אחשוורוש (מאהבת הנס הנעשה להם) דכתב קימו וקבלו היהודים, קימו מה שקבלו כבר. **ולפ"ז** י"ל שטעם זה נאמרה פרשת קבלת התורה בפרשה זו, כיון שהוא הפרשה אחר מלחמת עמלק, והוא לרמז העתיד דבימי מרדכי ואסתר אחר שיזכו בני"י למחייית עמלק, הם קימו וקבלו את התורה עוד הפעם ברצון מחמת אהבת הנס. (הפנים יפות זצ"ל כתב על הפסוק (שמות, י"ז, י"ב) עד בא השמש, יש לרמז בר"ת במלת שמי"ש, שיהי ג' פעמים מלחמת עמלק למחות שמו, דהיינו בימי שאול, בימי מרדכי ואסתר, ולעתידי לבוא בביאת משיח צדקנו, כמ"ש (בראשית, מ"ט, י') עד כי יבוא שילה ולו יקהת עמים. ויש לרמז במלת שמי"ש – שאול, מרדכי, שילה)

וי"ל עוד דבדאי זה לא הי' דבר מקרה דאחר מחייית עמלק הי' קבלת התורה, דהיינו בזמן משה הי' קבלת התורה אחר מחייית עמלק, וגם בזמן מרדכי ואסתר הי' קבלת התורה אחר מחייית עמלק, דאדרבה עמלק בא מחמת עצלות בתורה, וכמ"ש בכורות (ה') ויבא עמלק וילחם עם ישראל ברפידים – שרפו עצמם מדברי תורה. וכן איתא בילקוט (שמות, רמז רס"ג) אין רפידים אלא רפיון ידים, לפי שרפו ידיהם מדברי תורה, לכן בא השונא עליהם, לפי שאין השונא בא אלא על רפיון ידים מן התורה – ואיתא באור החיים (י"ז, ח') ויבא עמלק – כיון שנתעצלו בתורה, לזה נתחכם משה ואמר אין ראוי לצאת למלחמה אלא יהושע, שנאמר עליו (ליג', י"א) לא ימיש מתוך האוהל, בעסק התורה, ואמר לו שיבחר כיוצא בו, ובוזה יתגבר עליו. **ולפ"ז** י"ל שע"י התגברות בתורה הם מתגברים על עמלק, וע"י"ז זכו לקבלת התורה.

וי"ל באופן אחר, עפ"י דברי רבינו בחיי (בפרשה זו ד"ה מכל העם אנשי חיל) בא וראה כמה כח וגודל מעלות המדות, שלא נשתבחו הצדיקים והנביאים בתורה, כגון נח ואברהם ויעקב וזולתם, בתארי החכמה התבונה והדעת, כי אם בתארי המדות, נאמר בנח איש צדיק תמים הי', וכל זה להורות כי אין עיקר החכמה אלא ישר המדות, כשם שאין האילן עיקר אלא הפרי. **ולפ"ז** י"ל שפרשה זו שבה נשתבחו מעלות המדות (ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלקים אנשי אמת שנאי בצע) היא הפרשה הראוי' ליכתב בה קבלת התורה, לרמז לנו מה שאמרו חז"ל - דרך ארץ קדמה לתורה, שרק מי שיש לו מדות טובות יכול לקבל התורה.

וי"ל עוד עפ"י דברי רבינו (נפש החיים, ליקוטי מאמרים, ט"ז) שע"י עונה זוכה האדם לכל, וכמו משה רבינו שהי' אדון הנביאים ואב החכמים, לא נשתבח אלא בעונה, וכל מה שיזכה הוא בעבור ענותו, ואילו הי' עכשיו אדם ענוי כמשה, הי' ודאי זוכה לתורה בשלמות.

וי"ל באופן אחר, ע"פ הפסוק כי האדם עץ השדה (דברים, כ', י"ט) צ"ע מהו הדמיון בין אדם לעץ השדה. האדמו"ר מטשארטקוב זצ"ל (גנוי ישראל) תי' בדרך מוסר, דאדם אשר נהפך עליו הגלגל חלילה, ואינו רואה עוד שום אפשרות להחזיק מעמדו, ואבד כל תקוה והוא כמתיאש רח"ל, יתבונן בעץ השדה שבחורף עליו נפלו, לחלוותו יבשה, וכמעט ימות בעפר גזעו, ולפתע יתחיל לחנוט שנית, ולינוק מן האדמה לחלוותו, ולאט לאט יתחיל לפרות ולהוציא פירות, מזה ילמד האדם שלא להתיאש, אלא אדרבה להתעורר ולהבליג על ימינו כי גם הוא כמו אילן, דברג אחד יוכל להתרומם ולהתעלות, רק נחוץ לזה להאמין בה', כי הוא הכל יכול והכל בהשגחתו, וע"י שני דברים יכול להכניע ולנצח את היצה"ר, ע"י תורה ואמונה, והם שייכים זה לזה, דע"י אמונה אפשר לעסוק בתורה, ולא ידאג על פרנסתו, וע"י תורה יבא לאמונה. **ולפ"ז** י"ל הטעם נוסמכו פרשת בשלח ופרשת יתרו, בשלח – הוא פרשת אמונה, כמ"ש ויאמינו בה' ובמשה עבדו. יתרו – הוא פרשת קבלת התורה, וביניהם פרשת עמלק שהוא היצה"ר, להורות שע"י אמונה ותורה אפשר להכניעו ולנצחו ולהעבירו מן העולם.

וי"ל באופן אחר, ע"פ דברי הר"ן בדרשותיו, בפי אשר נתן לנו את תורתו, דהיינו שנתן את התורה לנו בדינו וברשותנו לדרוש ולהוסיף בה כפי שכלי עיני העדה שבכל דור ודור - הנה זה הענין שניתן להם רשות לדרוש ולהוסיף בתורה כפי שכלם לפי העת והזמן לא מציינו רק בישראל דוקא, אבל בעכו"ם אף בשבע מצוות שלהם לא מציינו שיהי' רשות להוסיף ולחדש בהם דבר, ולישראל שרי ולעכו"ם אסור, וא"כ שייך בזה לשון - אשר בחר בנו, דהיינו אע"פ שהקב"ה חזר על כל אומה ולשון שיקבלו התורה, אבל הכח והמעלה לדרוש ולהוסיף כמו שנתן לנו את תורתו לא ניתן לעכו"ם רק לנו עמו ישראל. **ולפ"ז** י"ל שטעם זה נאמרה פרשת קבלת התורה בפרשה זו, לרמז כח החידוש, דהיינו כמו יתרו מחדש חידוש בעיני מינוי הדיינים, כמ"כ יש לנו כח לחדש בתורה.

וי"ל באופן אחר, דהנה אע"פ שכל העולם שמעו מקריעת ים סוף, כמ"ש (ט"ו), יי"ד) שמעו עמים ירגזון, רק יתרו שמע ובה להתדבק בישראל, ובדאי מסתברא לומר שיתרו בקש מחביריו ומבני משפחתו לילך עמו להמדרב כדי להתדבק בישראל אבל הם לא הסכימו לו, אבל אחר מתן תורה (למ"ז שבא קודם מתן תורה) חזר למדינתו כדי לגייר את בני משפחתו, כמ"ש (י"ח, כ"ז) וישלח משה את תננו ויילך לו אל ארצו – פרש"י לגייר בני משפחתו, ולבסוף הם נתגיירו, כמ"ש (שופטים, א', ט"ז) ובני קיני חותנו משה עלו מעיר התמרים. הי' מבואר הגדלות של תורה, דאע"פ שבני משפחתו לא היו מתפעלים כ"כ מקריעת ים סוף, אבל אחר ששמעו מיתרו מענין קבלת התורה הם נתגיירו. **ולפ"ז** י"ל שטעם זה נאמרה פרשת קבלת התורה בפרשה זו, לרמז על גדלות התורה שהיא גדולה אפילו מקריעת ים סוף שבני משפחתו של יתרו לא רצו להתגייר מחמת קריעת ים סוף, רק מחמת קבלת התורה.

סיכום הדברים – יש לפרש ביי"ג אופנים הטעם שמתן תורה נאמרה בפרשת יתרו – א) לרמז שיתרו בא קודם מתן תורה. ולמ"ז אחר מתן תורה בא, לרמז שבא כיון ששמעו מתן תורה. ב) לרמז שאין התורה נקנית אלא ביסורי. ג) דע"י קבלת המצוות נחשב כאילו קיים כל התורה כולה. ד) לרמז דמי שדן דין לאמיתו נעשה שותף עם הקב"ה למעשה בראשית, וגם ע"י קבלת התורה נתקיים העולם כמבואר בשבת (פ"ח). ה) מי שמקיים מצוות ואהבת לרעך כמוך כמו שעשה משה רבינו כשקבל ליתרו בכבוד גדול, נחשב כאילו קיים כל התורה כולה. ו) כשיתרו בא למדבר להתגייר, ולקבל עול התורה ומצוותי, הוא חזק את בני"י לקבל את התורה. ז) לרמז שיציאת מצרים (שמטעם זה בא יתרו להתגייר) הי' בזכות קבלת התורה, כמ"ש (שמות, ג', י"ב) בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה. ח) שע"י עצת יתרו הי' למשה יותר זמן לקבל שפע ביותר בתורה שבע"פ, נמצא ע"י יתרו הי' קבלת תורה ביותר. ט) לרמז העתיד דבימי מרדכי ואסתר קימו וקיבלו היהודים קבלת התורה ברצון. י) לרמז דרך ארץ קדמה לתורה. יא) לרמז דע"י אמונה (פרשת בשלח) ולימוד התורה (פרשת יתרו) יכול להתגבר על יצה"ר (עמלק). יב) לרמז שיש לנו רשות לחדש בתורה. יג) לרמז על מתן תורה, שהיא גדולה אפילו מקריעת ים סוף.

ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל - פעם אחת בזמן החורף, הרה"ג ר' דוד פיינשטיין זצ"ל (אביו של מרן הרה"ג ר' משה פיינשטיין זצ"ל) הי' נתאכסן באכסניא ברוסיה. הבעל הבית של האכסניא הכיר הרה"ג ר' דוד זצ"ל, וכדי שיכול להתחמם (אותו יום הי' קר מאד) נתן לו כלי הנקרא סאמאואר עם מים חמים להשתמש בו בלילה, באמצע הלילה באו להאכסניא חתן וכלה שהיו אז בתוך שבעת ימי המשתה, ובקשו מהבעל אכסניא שיתן להם סאמאואר כדי לחממם. אמר להם שאין לו רק אחד, וכבר נתן אותו להרה"ג הנ"ל, אם תרצה תלכו אצלו ותבקשו אותו ממנו, הלך החתן להרה"ג ר' דוד, וסיפר לו שהוא ואשתו הם בתוך ז' ימי המשתה שלהם, ואם אפשר לו ליתן להם הסאמאואר לכמה שעות. כששמע הרה"ג הנ"ל את דבריו מיד נתן לו הסאמאואר, ואמר לו קח הסאמאואר ע"מ להחזיר, ואדרבה שמחה היא לי שאוכל להנות חתן וכלה בתוך שבעת ימי המשתה. הרבה שנים אחר המעשה הנ"ל, הלכו החתן עם אשתו לגור באמריקא, ושם הי' משפחת אדלער, לבסוף נתמנה הרה"ג אדלער להיות המנהל של מתיבתא תפארת ירושלים באיסט סייד. והנה זמן קצר אחר שבא מרן הרה"ג ר' משה פיינשטיין זצ"ל בנו של הרה"ג ר' דוד זצ"ל לגור באמריקא, הי' אותו ישיבה מחפש ראש ישיבה, והיה מוטל על הרה"ג אדלער זצ"ל לבחור מי הוא שראוי יותר למינוי זה. כמובן הרבה רבנים רצו באותו המינוי, אבל כששמע אשתו של הרה"ג אדלער, שמרן הרה"ג ר' משה פיינשטיין זצ"ל בנו של הרה"ג ר' דוד זצ"ל הוא אחד מהם, ודחינה לאישה את המעשה הנ"ל שאירע בשבעת ימי המשתה שלהם, ואמרה לו - בודאי בנו של הרב דוד הנ"ל, הוא הי' יותר ראוי ללמד תורה לבני הישיבה, הסכים עמה ובחר להיות ראש הישיבה. (שמעתי מעשה זה מאחי הרב גרשון שליט"א ששמע אותו ממרן הרה"ג ר' מיכל פיינשטיין זצ"ל, ששמע אותו מהרבנית אדלער הנ"ל)